

PRÁZDNÝ DŮM

Algernon Blackwood

Splendidum družstvo

PRÁZDNÝ DŮM

ALGERNON BLACKWOOD

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PRÁZDNÝ DŮM

Copyright © Algernon Henry Blackwood, 1906

Translation © Tereza Novotná, 2023

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-315-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-316-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-317-5 (PDF)

Podle anglického originálu *The Empty House and Other Ghost Stories by Algernon Blackwood*

přeložila Tereze Novotná.

Obsah

1. PRÁZDNÝ DŮM
2. ŠOKUJÍCÍ DOBRODRUŽSTVÍ SOUKROMÉHO TAJEMNÍKA V NEW YORKU
3. DĚSIVÝ PŘÍPAD ODPOSLECHNUTÉHO ROZHOVORU
4. S ÚMYSLEM ZABÍT
5. LES MRTVÝCH
6. STRAŠIDELNÝ OSTROV
7. DĚSIVÁ EPIZODA V PODNÁJMU
8. DODRŽENÍ SLIBU
9. PODEZŘELÝ DÁREK
10. PODIVNÁ EPIZODA V TÁBOŘE

1. PRÁZDNÝ DŮM

Některé domy, stejně jako někteří lidé, dokážou nějakým způsobem proklamovat svůj charakter zla. V případě těch druhých je nemusí prozrazovat žádný zvláštní rys; mohou se pyšnit otevřenou tváří a bezelstným úsměvem, a přesto v nich trocha společnosti zanechá nezvratné přesvědčení, že s jejich bytostí není něco v pořádku: že jsou zlé. Zdá se, že bezděčně šíří atmosféru tajných a zlých myšlenek, která nutí lidi v jejich bezprostředním okolí, aby se jich stranili.

A možná, že stejný princip funguje i v případě domů, kde vůně zlých skutků spáchaných pod určitou střechou ještě dlouho poté, co jejich skuteční pachatelé odešli, způsobuje, že člověku naskakuje husí kůže a vstávají mu vlasy na hlavě. Něco z původní vášně pachatele zla a z hrůzy, kterou pociťuje jeho oběť, se dostane do srdce nevinného pozorovatele a ten si náhle uvědomí brnění nervů, mrazení po celém těle a bez zjevné příčiny se ho zmocní hrůza.

Na vnějším vzhledu tohoto konkrétního domu nebylo zjevně nic, co by potvrzovalo pověsti o hrůze, která v něm prý vládne. Nebyl ani osamělý, ani zanedbaný. Stál stísněný v rohu náměstí a vypadal úplně stejně jako domy po obou jeho stranách. Měl stejný počet oken jako jeho sousedé, stejný balkon s výhledem do zahrady,

stejně bílé schody vedoucí k těžkým černým vstupním dveřím a vzadu stejný úzký pruh zeleně s úhlednými okraji políček, který se táhl až ke zdi oddělující ho od zadních částí sousedních domů. Stejný byl zřejmě i počet komínových těles na střeše, šířka a úhel okapů, a dokonce i výška špinavého plošného zábradlí.

A přesto byl tento dům na náměstí, který se zdál přesně podobný svým padesáti sousedům, ve skutečnosti úplně jiný – strašně jiný.

V čem spočívala tato výrazná, neviditelná odlišnost, nelze říci. Nelze to přičítat pouze fantazii, protože osoby, které v domě strávily nějaký čas, aniž by věděly cokoli o skutečnostech, s jistotou prohlásily, že některé místnosti byly tak nepříjemné, že by raději zemřely, než aby do nich znovu vstoupily, a že atmosféra celého domu v nich vyvolávala příznaky opravdové hrůzy; zatímco řada nevinných nájemníků, kteří se v něm pokusili bydlet byli nuceni se v nejkratší možné době vystěhovat.

Když Shorthouse přijel na "víkendovou" návštěvu k tetě Julii do jejího domku na nábřeží na druhém konci města, našel ji plnou tajemství a vzrušení. Toho rána teprve obdržel její telegram a přijel v očekávání nudy, ale ve chvíli, kdy se dotkl její ruky a políbil ji na tvář zvrásněnou jablkovou kůží, zachytil první vlnu jejího elektrického stavu. Dojem se ještě prohloubil, když se dozvěděl, že žádná další návštěva nepřijde a že mu telegrafovala s velmi zvláštním cílem.

Něco bylo ve vzduchu a to "něco" nepochybně přinese ovoce, neboť tato postarší stará panenská teta s mánií pro psychické výzkumy měla mozek i sílu vůle a lstí se jí obvykle podařilo

dosáhnout svých cílů. K odhalení došlo brzy po čaji, když se za soumraku pomalu procházeli po nábřeží.

“Mám klíče,” oznámila mu potěšeným hlasem. “Mám je do pondělí!”

“Klíče od koupacího stroje, nebo co?” zeptal se nevinně a díval se od moře k městu. Nic ji nepřivedlo tak rychle k věci jako předstírání hlouposti.

“Ne,” zašeptala. “Mám klíče od strašidelného domu na náměstí – a dnes večer se tam chystám.”

Shorthouse si uvědomil, že mu po zádech přeběhl nejmenší možný záchvěv. Snížil svůj škádlivý tón. Něco v jejím hlase a chování ho vzrušilo. Myslela to vážně.

“Ale nemůžeš jít sama...,” řekl.

“Proto jsem chtěla, aby jsi přijel,” řekla rozhodně.

Otočil se a podíval se na ni. Ošklivá, lemovaná, záhadná tvář žila vzrušením. Jako svatozář kolem ní zářilo upřímné nadšení. Zachytil další vlnu jejího vzrušení a doprovázelo ji druhé zachvění, výraznější než to první.

“Děkuji, teto Julie,” řekl zdvořile, “strašně děkuji za tvou důvěru,” řekl sarkasticky.

“Neodvážila bych se jít úplně sama,” pokračovala a zvýšila hlas, “ale s tebou bych si to nesmírně užila. Víím, že se ničeho nebojíš.”

“Nepovídej. Něco se nám může stát?”

“Stalo se toho hodně,” zašeptala, “i když to bylo velmi chytře ututláno. V posledních měsících přišli a odešli tři nájemníci a říká se, že dům je teď úplně prázdný.”

Shorthouse to navzdory sobě samému začalo zajímat. Jeho teta to myslela velmi vážně.

“Ten dům je opravdu starý,” pokračovala, “a ta historka – nepříjemná historka – pochází z dávné minulosti. Souvisí s vraždou, kterou spáchal žárlivý čeledín, který měl v domě nějaký poměr se služkou. Jednou v noci se mu podařilo ukrýt se ve sklepe, a když všichni spali, vyplížil se nahoru do služebny, zahnal dívku na vedlejší schodiště, a než ji mohl kdokoli přijít zachránit, hodil ji přes zábradlí do haly dole.”

“A čeledín?”

“Myslím, že ho chytili a oběsili za vraždu, ale to všechno se stalo před sto lety a nepodařilo se mi zjistit bližší podrobnosti.”

Shorthouse teď cítil, že jeho zájem je důkladně probuzen, ale přestože nebyl kvůli sobě nijak zvlášť nervózní, kvůli tetě trochu zaváhal.

“Pod jednou podmínkou,” řekl nakonec.

“Nic mi nezabrání v tom, abych tam šla,” řekla pevně, “ale stejně tak si mohu vyslechnout tvoji podmínku.”

“Že se zaručíš za svou schopnost sebeovládání, kdyby se stalo něco opravdu strašného. Tedy – že si jsi jistá, že se příliš nevyděsíš.”

“Chlapče, nejsem mladá, já vím, ani moje nervy nejsou pevné, ale s tebou bych se nebála ničeho na světě!”

Tím to bylo samozřejmě vyřešeno, protože Shorthouse neměl žádné nároky na to, aby byl jiný než úplně obyčejný mladý muž, a apel na jeho ješitnost byl neodolatelný. Souhlasil, že s ní do toho domu půjde.

Instinktivně, jakousi podvědomou přípravou, držel celý večer sebe i své síly dobře pod kontrolou a vynucoval si kumulativní rezervu ovládání tím bezejmenným vnitřním procesem, kdy postupně odkládal všechny emoce a otočil nad nimi klíčem –

procesem, který se těžko popisuje, ale je úžasně účinný, jak dobře chápou všichni lidé, kteří prožili těžké vnitřní zkoušky. Později se mu to velmi osvědčilo.

Ale teprve v půl jedenácté, když stáli v hale, dobře v záři přátelských lamp a stále obklopeni utěšujícími lidskými vlivy, musel poprvé využít tuto zásobu nasbíraných sil. Jakmile se totiž zavřely dveře a on spatřil opuštěnou tichou ulici, která se před nimi bíle rozprostírala v měsíčním světle, jasně mu došlo, že skutečnou zkouškou této noci bude vypořádat se se dvěma strachy místo jednoho. Bude muset nést strach své tety i svůj vlastní. A když pohlédl na její tvář připomínající sfingu a uvědomil si, že v návalu opravdové hrůzy nemusí nabýt příjemné podoby, cítil se v celém dobrodružství spokojený s jedinou věcí – že věří ve svou vůli a sílu, aby odolal jakémukoli šoku, který může přijít.

Pomalou kráčeli prázdnými ulicemi města; jasný podzimní měsíc stříbřil střechy a vrhal hluboké stíny, nefoukal vítr a stromy ve slavnostních zahradách na nábřeží je tiše pozorovaly, když procházeli. Na tetiny občasné poznámky Shorthouse neodpovídal, protože si uvědomoval, že se prostě jen diví.

Jen v několika oknech se svítilo a sotva z jediného komína vycházel kouř nebo jiskry. Shorthouse si už začal všímat všeho, i těch nejmenších detailů. Nedlouho poté se zastavili na rohu ulice, pohlédli na jméno na boku domu plného měsíčního světla a svorně, ale bez jakýchkoli poznámek zabočili na náměstí a přešli na tu stranu, která ležela ve stínu.

“Číslo domu je třináct,” zašeptal hlas po jeho boku a ani jeden z nich neudělal zřejmou narážku, ale přešli přes široký list měsíčního světla a začali mlčky pochodovat po chodníku.

Zhruba v polovině cesty po náměstí Shorthouse ucítil, jak mu její ruka tiše, ale významně vklouzla do té jeho, a v tu chvíli věděl, že jejich dobrodružství začalo naostro a že jeho společnice už nepozorovaně podléhá vlivům, které působí proti nim. Potřebovala oporu.

O několik minut později se zastavili před vysokým, úzkým domem, který se před nimi tyčil do noci, ošklivého tvaru a natřený ponurou bílou barvou. Okna bez okenic a žaluzií na ně shlížela dolů a tu a tam se leskla v měsíčním světle. Na stěně byly šmouhy od počasí a praskliny v malbě a balkon trochu nepřírozeně vystupoval z prvního patra. Ale kromě tohoto obecně opuštěného vzhledu neobydleného domu nebylo na první pohled nic, co by toto konkrétní sídlo vyzdvihovalo pro zlý charakter, který zcela jistě získalo.

Ohlédli se přes rameno, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje, směle vystoupali po schodech a postavili se k obrovským černým dveřím, které stály před nimi se zákazem vstupu. Teď už na ně ale dolehla první vlna nervozity a Shorthouse dlouho šmátral po klíči, než se mu ho vůbec podařilo zasunout do zámku. Chvíli, popravdě řečeno, oba doufali, že se neotevře, protože když stáli na prahu svého strašidelného dobrodružství, byli obětí různých nepříjemných emocí. Shorthouse, šoupající se s klíčem a brzděný stálou vahou na ruce, jistě cítil vážnost okamžiku. Bylo to, jako by celý svět – neboť veškerá zkušenost se v tu chvíli zdála být soustředěna v jeho vlastním vědomí – naslouchal skřípavému zvuku toho klíče. Zbloudilý závan větru, který se potuloval prázdnou ulicí, probudil na okamžik šumění stromů za nimi, ale jinak bylo chrastění klíče

jediným slyšitelným zvukem; nakonec se otočil v zámku a těžké dveře se otevřely a odhalily zející propast temnoty za nimi.

Naposledy pohlédli na náměstí osvětlené měsícem, rychle vešli dovnitř a dveře se za nimi s rachotem zabouchly, což se ohromně rozléhalo prázdnými chodbami a průchody. Vzápětí se však spolu s ozvěnou ozval další zvuk a teta Julie se k němu náhle naklonila tak silně, že musel udělat krok vzad, aby se zachránil před pádem.

Těsně vedle nich zakašlal nějaký muž – tak blízko, že se zdálo, že v té tmě musí být skutečně vedle něj.

S myšlenkou na možnost žertů se Shorthouse okamžitě rozmáchl těžkou holí ve směru zvuku, ale nechytil nic pevnějšího než vzduch. Slyšel, jak vedle něj teta trochu zalapala po dechu.

“Někdo tu je,” zašeptala, “slyšela jsem ho.”

“Buď zticha!” řekl přísně. “Nebylo to nic jiného než hluk vchodových dveří.”

“Rychle zapal sirku!” dodala, když synovec šmátral po krabičce zápalek, otevřel ji vzhůru nohama a nechal je všechny s rachotem dopadnout na kamennou podlahu.

Zvuk se však neopakoval a nic nenasvědčovalo tomu, že by se vzdalovaly kroky. Za další minutu už měli zapálenou svíčku, k čemuž použili prázdný konec krabičky od doutníků jako držák, a když první plamínek pohasl, držel improvizovanou lampu ve výšce a prohlížel si scénu. A byl to dost ponurý pohled, protože ve všech lidských příbytcích není nic opuštěnějšího než nezařízený dům, slabě osvětlený, tichý a opuštěný, a přesto obývaný pověstmi se vzpomínkami na zlé a násilné dějiny.

Stáli v široké chodbě; po jejich levici byly otevřené dveře do prostorné jídelny a před nimi se chodba stále zužovala do dlouhé

tmavé chodby, která vedla zřejmě až na vrchol kuchyňského schodiště. Široké schodiště bez koberce se před nimi zvedalo v rozletu, všude zahalené do stínů, až na jediné místo asi v polovině cesty, kam oknem pronikalo měsíční světlo a dopadalo na světlou skvrnu na prknech. Tento paprsek světla vrhal slabou záři nad i pod sebe a dodával předmětům v jeho dosahu mlhavé obrysy, které byly neskonale sugestivnější a přízračnější než úplná tma. Filtrované měsíční světlo jako by vždycky vykreslovalo tváře na okolním šeru, a když Shorthouse nahlédl do studny tmy a pomyslel na nespočet prázdných pokojů a chodeb v horní části starého domu, přistihl se, že znovu zatoužil po bezpečí měsíčního náměstí nebo po útulném, světlém salonu, který před hodinou opustili. Pak si uvědomil, že tyto myšlenky jsou nebezpečné, znovu je zahnal a sebral veškerou energii, aby se soustředil na přítomnost.

“Teto Julie,” řekl nahlas přísně, “musíme teď projít dům odshora dolů a důkladně ho prohledat.”

Ozvěna jeho hlasu pomalu doznívala po celém domě a v nastalém napjatém tichu se k ní otočil. Ve světle svíček viděl, že její tvář je už přílišně bledá, ale ona na okamžik pustila jeho ruku a šeptem řekla, když před ním přistoupila těsně k němu: “To je to, co jsem ti řekla.”

“Souhlasím. Musíme si být jistí, že se tu nikdo neskrývá. To je první věc.”

Mluvila se zjevným úsilím a on se na ni díval s obdivem.

“Cítíš se docela jistá svým záměrem? Ještě není pozdě...”

“Myslím, že ano,” zašeptala a nervózně těkala očima ke stínům za sebou. “Docela jistá, jen jedna věc...”

“Jaká?”

“Nesmíš mě nechat ani na okamžik samotnou.”

“Dokud chápeš, že každý zvuk nebo zjev musí být okamžitě prozkoumán, protože váhat znamená přiznat strach. To je smrtelné.”

“Souhlasím,” řekla po chvíli váhání trochu roztřeseně.

“Pokusím se...”

Ruku v ruce, Shorthouse držící kapající svíčku a hůl, zatímco jeho teta nesla přes ramena plášť, postavy naprosto komické pro všechny kromě nich samotných, začali systematicky pátrat.

Kradmo, po špičkách a se stínící svíčkou, aby neprozradila jejich přítomnost v oknech bez okenic, vešli nejprve do velké jídelny. Nebylo tam vidět ani kousek nábytku. Zíraly na ně holé stěny, ošklivé krbové římsy a prázdné mříže. Měli pocit, že se jim všechno nelíbí a pozoruje je jakoby zahalenýma očima; šepot je pronásledoval; stíny se bezhlučně míhaly napravo i nalevo; zdálo se, že je něco neustále sleduje a čeká na příležitost, aby jim ublížilo. Měli nevyhnutelný pocit, že operace, které probíhaly, když byla místnost prázdná, byly dočasně přerušeny, dokud se opět nedostali z cesty. Celý temný interiér staré budovy jako by se proměnil ve zlovolnou přítomnost, která se vznášela a varovala je, aby zanechali práce a hleděli si svého; každým okamžikem se napětí nervů zvyšovalo.

Z ponuré jídelny prošli velkými skládacími dveřmi do jakési knihovny nebo kuřárny, stejně zahalené do ticha, tmy a prachu, a z ní se vrátili do haly poblíž vrcholu zadního schodiště.

Tady se před nimi otevřel černý tunel do spodních prostor a – nutno přiznat – zaváhali. Ale jen na chvíli. Vzhledem k tomu, že to nejhorší z noci mělo teprve přijít, bylo nutné se odvrátit od ničeho. Teta Julie klopýtla na nejvyšším schodu temného sestupu, špatně

osvětleného mihotavou svíčkou, a i Shorthouse cítil, jak mu z nohou vyprchala přinejmenším polovina rozhodnutí.

“Pojď!” řekl nekompromisně a jeho hlas se rozběhl a ztratil se v temných prázdných prostorách pod ním.

“Už jdu,” odtušila a zbytečně prudce ho chytila za paži.

Trochu nejistě sestupovali po kamenných schodech, na tváře se jim nalepil studený, vlhký vzduch. Kuchyně, do níž vedly schody úzkou chodbou, byla velká, s vysokým stropem. Otvíralo se z ní několik dveří – některé do skříní s prázdnými sklenicemi, které ještě stály na policích, a jiné do příšerných malých strašidelných zadních pokojích, z nichž každá byla chladnější a méně přívětivá než ta předchozí. Po podlaze se proháněli černí brouci, a když jednou zaklepali na obchodní stůl stojící v rohu, něco o velikosti kočky svižně seskočilo dolů a uteklo, pelášíc po kamenné podlaze do tmy. Všude bylo cítit nedávnou okupaci, dojem smutku a ponurosti.

Když opustili hlavní kuchyni, vydali se dál směrem k jídelně. Dveře byly pootevřené, a když do nich strčili naplno, vydala teta Julie pronikavý výkřik, který se okamžitě snažila potlačit tím, že si přikryla ústa rukou. Shorthouse na okamžik strnul a zalapal po dechu. Měl pocit, jako by se mu páteř náhle propadla a někdo ji naplnil částečkami ledu.

Přímo naproti nim, mezi dveřními sloupky, stála postava ženy. Měla rozčuchané vlasy a divoce zírající oči a její tvář byla vyděšená a bílá jako smrt.

Stála tam bez hnutí po dobu jediné vteřiny. Pak svíčka zablikala a ona zmizela – úplně – a dveře rámovala jen prázdná tma.

“Jen to bestiální skákající světlo svíčky,” řekl rychle hlasem, který zněl jako cizí a ovládal se jen napůl. “Pojď, teto! Nic tam není.”

Táhl ji dopředu. S klapotem nohou a velkým zdáním smělosti šli dál, ale po jeho těle se pohybovala kůže, jako by ji pokrývali lezoucí mravenci, a podle váhy na paži poznal, že dodává pohybovou sílu pro dva. Skříň byla studená, holá a prázdná; připomínala spíš velkou vězeňskou celu než cokoli jiného. Obešli ji, zkusili dveře na dvůr i okna, ale zjistili, že jsou všechna pevně zavřená. Teta se vedle něj pohybovala jako člověk ve snu. Měla pevně zavřené oči a zdálo se, že jen sleduje tlak jeho ruky. Její odvaha ho naplnila úžasem. Zároveň si všiml, že se v její tváři objevila jistá zvláštní změna, která se nějak vymykala jeho analytickým schopnostem.

“Nic tu není, tetičko,” opakoval rychle nahlas. “Pojďme nahoru a prohlédněme si zbytek domu. Pak si vybereme pokoj, kde budeme čekat nahore.”

Poslušně ho následovala, držela se těsně u jeho boku a zamkli za sebou dveře do kuchyně. Byla to úleva, když se znovu zvedla. V hale bylo víc světla než předtím, protože měsíc se vydal o kousek dál po schodech. Opatrně začali stoupat do temné klenby horního domu, prkna pod jejich vahou vrzala.

V prvním patře našli velké dvojité salony, jejichž prohlídka nic neodhalila. Ani tady nebyly žádné stopy po nábytku nebo nedávném obývání; nic než prach, zanedbanost a stíny. Otevřeli velké skládací dveře mezi předním a zadním salómem, pak vyšli opět na podestu a pokračovali do patra.

Neušli víc než tucet schodů, když se oba současně zastavili, aby se zaposlouchali, a přes mihotavý plamen svíčky si s novou obavou hleděli do očí. Z místnosti, kterou sotva před deseti vteřinami opustili, se ozval zvuk tiše se zavírajících dveří. Bylo to mimo

jakoukoli pochybnost; slyšeli dunivý zvuk, který doprovází zavírání těžkých dveří, následovaný ostrým zachycením zámku.

“Musíme se vrátit a podívat se,” řekl krátce Shorthouse tichým tónem a otočil se, aby se znovu vydal dolů.

Nějak se jí podařilo táhnout se za ním, nohy se jí zachytávaly do šatů a tvář měla rozzářenou.

Když vešli do předního salonu, bylo zřejmé, že skládací dveře byly zavřené – půl minuty předtím. Shorthouse je bez váhání otevřel. Téměř očekával, že v zadním pokoji proti němu někdo stojí, ale přivítala ho jen tma a studený vzduch. Prošli oba pokoje a nenašli nic neobvyklého. Všemožně se snažili, aby se dveře samy od sebe zavřely, ale nefoukalo dost ani na to, aby se rozhořel plamen svíčky. Dveře se bez silného tlaku ani nepohnuly. Všude bylo ticho jako v hrobě. Pokoje byly nepochybně úplně prázdné a dům naprosto tichý.

“Už to začíná,” zašeptal mu u lokte hlas, který sotva poznal jako tetin.

Souhlasně přikývl a vytáhl hodinky, aby si poznamenal čas. Bylo patnáct minut před půlnocí; do zápisníku si zapsal, co přesně se stalo, a odložil kvůli tomu svíčku v pouzdře na podlahu. Chvíli nebo dvě trvalo, než ji bezpečně vyrovnal u zdi.

Teta Julie vždycky prohlašovala, že ho v tu chvíli vlastně nesledovala, ale otočila hlavu směrem k vnitřnímu pokoji, kde se jí zdálo, že slyší, jak se něco hýbe; každopádně se oba shodli na tom, že se ozval zvuk spěchajících nohou, těžkých a velmi rychlých – a v příštím okamžiku svíčka zhasla!

Samotnému Shorthouseovi se však přihodilo něco víc a vždycky děkoval svým šťastným hvězdám, že se to přihodilo jenom jemu a ne

i jeho tetě. Když se totiž zvedl ze skloněné pozice, aby vyrovnal svíčku, a ještě než skutečně zhasla, přistrčila se k němu nějaká tvář tak blízko, že se jí mohl téměř dotknout rty. Byla to tvář plná vášně; mužská tvář, tmavá, s hrubými rysy a rozzlobenýma, divokýma očima. Patřila obyčejnému člověku a ve svém běžném normálním výrazu byla bezpochyby zlá, ale jak ji viděl, živou, plnou agresivních emocí, byla to zlovlná a strašná lidská tvář.

Vzduch se nepohnul, nic než zvuk spěchajících nohou – podrážděných nebo tlumených nohou; zjevení tváře a téměř současné zhasnutí svíčky.

Shorthouse navzdory sobě samému vydal slabý výkřik a málem ztratil rovnováhu, když se k němu teta v jediném okamžiku skutečné, neovladatelné hrůzy přitiskla celou svou vahou. Nevydala ani hlásku, ale prostě ho tělesně uchopila. Naštěstí však nic neviděla, jen slyšela spěchající nohy, protože se téměř okamžitě ovládla a on se mohl vymotat a škrtnout sirkou.

Stíny se rozutekly na všechny strany před oslnivou září a teta se sklonila a nahmatala pouzdro na doutníky se vzácnou svíčkou. Pak zjistili, že svíčka vůbec nebyla sfouknutá, ale rozdrčená. Knot byl zatlačen do vosku, který byl zploštělý, jako by byl zploštělý nějakým hladkým, těžkým nástrojem.

Jak jeho společnice tak rychle překonala hrůzu, Shorthouse nikdy pořádně nepochopil, ale jeho obdiv k jejímu sebeovládání vzrostl desetinásobně a zároveň posloužil k ukojení jeho vlastního skomírajícího plamene – za což jí byl nesporně vděčný. Stejně nevysvětlitelný pro něj byl i důkaz fyzické síly, jehož byli právě svědky. Okamžitě potlačil vzpomínku na historiky, které slyšel o “fyzických médiích” a jejich nebezpečných jevech, protože pokud

byly pravdivé a buď jeho teta, nebo on sám byli nevědomky fyzickým médiem, znamenalo to, že pouze pomáhali soustředit síly strašidelného domu, který už byl nabitý až po okraj. Bylo to jako chodit s nechráněnými lampami mezi nekrytými zásobami střelného prachu.

A tak s co nejmenším přemýšlením prostě znovu zapálil svíčku a vydal se do dalšího patra. Ruka v jeho ruce se třásla, pravda, a jeho vlastní krok byl často nejistý, ale pokračovali důkladně a po prohlídce, která nic neodhalila, vystoupali po posledním schodišti do nejvyššího patra ze všech.

Zde našli dokonalé hnízdo malých pokojíků pro služebnictvo s rozbitými kusy nábytku, špinavými židlemi s rákosovým dnem, komodami, popraskanými zrcadly a zchátralými postelemi. Místnosti měly nízké šikmé stropy, na nichž už tu a tam visely pavučiny, malá okna a špatně omítnuté stěny – skličující a ponurý kraj, který rádi nechali za sebou.

Bylo už kolem půlnoci, když vstoupili do malého pokoje ve třetím patře, blízko vrcholu schodiště, a zařídili si pohodlí na zbytek svého dobrodružství. Byl úplně holý a říkalo se, že to byla místnost – tehdy sloužila jako skříň na šaty, do které rozzuřený ženich nahnal svou oběť a nakonec ji chytil. Venku, přes úzkou podestu, začínaly schody vedoucí do patra nad nimi a do místnosti pro služebnictvo, kterou právě prohledávali.

Navzdory nočnímu chladu bylo ve vzduchu této místnosti cosi, co volalo po otevřeném okně. Ale bylo toho víc. Shorthouse to mohl popsat jen tak, že se tu cítil méně pánem sebe sama než v kterékoli jiné části domu. Bylo tu něco, co působilo přímo na nervy, unavovalo odhodlání a oslabovalo vůli. Tento výsledek si uvědomil

dřív, než v místnosti strávil pět minut, a právě za tu krátkou dobu, co tam zůstali, utrpěl celkové vyčerpání životních sil, což pro něj samotného bylo hlavní hrůzou celého zážitku.

Svíčku položili na podlahu skříně a dveře nechali pootevřené na několik centimetrů, aby je neoslňovala a nemátla oči a aby se na stěnách a stropě nepohybovaly stíny. Pak rozložili plášť na podlahu a posadili se, aby čekali, zády ke zdi.

Shorthouse byl dva metry od dveří na podestu; z jeho pozice byl dobrý výhled na hlavní schodiště vedoucí dolů do tmy a také na začátek schodiště pro služebnictvo vedoucího do patra nad ním; těžká hůl ležela vedle něj na dosah.

Měsíc byl nyní vysoko nad domem. Otevřeným oknem viděli uklidňující hvězdy jako přátelské oči, které hlídají oblohu. Hodiny ve městě odbíjely jednu po druhé půlnoc, a když zvuky utichly, na všechno opět padlo hluboké ticho bezvětrné noci. Jen hučení moře, vzdálené a teskné, naplňovalo vzduch dutým šuměním.

Uvnitř domu se ticho stalo strašlivým; pomyslel si, protože každou chvíli může být přerušeno zvuky předznamenávajícími hrůzou. Napětí z čekání se čím dál víc projevovalo na nervech; mluvili šeptem, pokud vůbec mluvili, protože jejich hlasy nahlas zněly podivně a nepřirozeně. Do místnosti vnikl chlad, který nebyl zcela způsoben nočním vzduchem, a přiváděl je k zimě. Vlivy, které na ně působily, ať už byly jakékoliv, je pomalu připravovaly o sebevědomí a o schopnost rozhodného jednání; jejich síly byly na ústupu a možnost skutečného strachu nabývala nového a strašlivého významu. Začal se třást o starší ženu po svém boku, jejíž odvaha ji sotva mohla zachránit nad určitou míru.

Slyšel, jak se mu v žilách pění krev. Někdy se mu zdálo, že je tak hlasitá, až měl pocit, že mu brání pořádně slyšet některé jiné zvuky, které se začínaly velmi slabě ozývat v hloubi domu. Pokaždé, když se na tyto zvuky zaměřil, okamžitě utichly. Rozhodně se nepřibližovaly. Přesto se nemohl zbavit dojmu, že někde v dolních částech domu dochází k pohybu. Podlaha obývacího pokoje, kde byly dveře tak podivně zavřené, se mu zdála příliš blízko; zvuky byly ještě dál. Myslel na velkou kuchyni s pobíhajícími černými brouky a na ponurý malý špajz, ale tak či onak se zdálo, že ani odtud nepocházejí. Určitě nebyli před domem!

Pak mu náhle bleskla hlavou pravda a na minutu měl pocit, jako by mu přestala téct krev a změnila se v led.

Zvuky se vůbec neozývaly dole, ale nahoře, někde mezi těmi příšernými ponurými pokojíky pro služebnictvo s kusy rozbitého nábytku, nízkými stropy a stísněnými okny, kde byla oběť poprvé vyrušena a uštvána k smrti.

A ve chvíli, kdy zjistil, odkud se zvuky ozývají, začal je slyšet zřetelněji. Byly to zvuky nohou, které se kradmo pohybovaly po chodbě nad hlavou, dovnitř a ven mezi místnostmi a kolem nábytku.

Rychle se otočil, aby ukradl pohled na nehybnou postavu sedící vedle něj, zda sdílí jeho objev. Slabé světlo svíčky, které pronikalo škvírou ve dveřích skříně, vykreslovalo její silně poznamenanou tvář na bílé stěně. Ale bylo to něco jiného, co ho přimělo zalapat po dechu a znovu se zadívat. Do tváře jí vstoupilo cosi neobyčejného a zdálo se, že se to rozprostřelo po jejích rysech jako maska; vyhladilo to hluboké vrásky a stáhlo kůži všude o něco pevněji, takže vrásky zmizely; vneslo to do obličeje – s jedinou výjimkou starých očí – vzhled mládí a téměř dětství.

Hleděl na ni v němém úžasu – úžasu, který měl nebezpečně blízko k hrůze.

Byla to skutečně tvář jeho tety, ale byla to její tvář před čtyřiceti lety, prázdná nevinná tvář dívky. Slyšel vyprávět o tom podivném účinku hrůzy, který dokáže z lidské tváře vymazat všechny ostatní emoce a smazat všechny předchozí výrazy, ale nikdy si neuvědomil, že by to mohla být doslova pravda nebo že by to mohlo znamenat něco tak prostě strašného, jako to, co viděl teď. V té naprosto prázdné dívčí tváři vedle něj byl totiž jasně vepsán děsivý podpis panického strachu; a když ucítila jeho intenzivní pohled a otočila se, aby se na něj podívala, instinktivně pevně zavřel oči, aby se tomu pohledu vyhnul.

Když se však o minutu později otočil, s pocity v hrsti, spatřil ke své velké úlevě jiný výraz; teta se usmívala, a přestože tvář byla smrtelně bílá, strašlivý závoj se zvedl a vrátil se jí normální výraz.

“Děje se něco?” bylo jediné, co ho v tu chvíli napadlo říct. A odpověď byla výmluvná, když přišla od takové ženy.

“Je mi zima – a mám trochu strach,” zašeptala.

Nabídl jí, že zavře okno, ale ona se ho chytila a prosila ho, aby ji ani na okamžik neopouštěl.

“Vím, že je to nahoře,” zašeptala s podivným polovičním smíchem, “ale nahoru asi nemůžu.”

Shorthouse si však myslel něco jiného, protože věděl, že v akci spočívá jejich nejlepší naděje na sebeovládání.

Vzal placatku s brandy a nalil z ní sklenku čistého alkoholu, aby pomohl komukoli překonat cokoli. S lehkým zachvěním ji spolkla. Jeho jediným nápadem teď bylo dostat se z domu dřív, než se její kolaps stane nevyhnutelným; to však nešlo bezpečně provést tak, že

by se otočil a utekl před nepřítelem. Nečinnost už nebyla možná; každou minutou byl stále menším pánem sám nad sebou a zoufalá, agresivní opatření byla bez dalšího odkladu nutná. Navíc bylo třeba podniknout akci směrem k nepříteli, nikoliv od něj; vyvrcholení, pokud by bylo nutné a nevyhnutelné, by bylo třeba čelit odvážně. Mohl to udělat teď, ale za deset minut by už nemusel mít sílu jednat sám za sebe, natož za oba!

Nahoře se mezitím ozývaly stále hlasitější a bližší zvuky, doprovázené občasným vrzáním prken. Někdo se kradmo pohyboval a tu a tam nešikovně zakopl o nábytek.

Počkal několik okamžiků, aby obrovská dávka lihovin zapůsobila, a protože věděl, že to za daných okolností bude trvat jen krátce, postavil se Shorthouse tiše na nohy a odhodlaným hlasem řekl: "Teď, teto Julie, půjdeme nahoru a zjistíme, co je to za hluk. Ty musíš jít taky. Tak jsme se dohodli."

Zvedl hůl a došel ke skříni pro svíčku. Vedle něj se vratce zvedla bezvládná postava, která těžce oddechovala, a on zaslechl velmi slabý hlas, který říkal něco o tom, že je "připravena jít". Ženina odvaha ho ohromila; byla mnohem větší než jeho vlastní, a jak postupovali vpřed a drželi nad hlavou kapající svíčku, vydechla z té třesoucí se stařeny s bílou tváří po jeho boku jakási jemná síla, která byla skutečným zdrojem jeho inspirace. Skrývalo se v ní něco skutečně velkého, co ho zahanbilo a poskytlo mu oporu, bez níž by se ukázal být mnohem méně rovnocenným této příležitosti.

Přešli temné schodiště a očima se vyhýbali hlubokému černému prostoru nad zábradlím. Pak začali stoupat po úzkém schodišti vstříc zvukům, které minutu od minuty sílily a přibližovaly se. Asi v polovině schodiště teta Julie klopýtla a Shorthouse se otočil, aby ji

chytil za ruku, a právě v tu chvíli se na chodbě pro služebnictvo nad nimi ozvala strašlivá rána. Okamžitě po něm následoval pronikavý, mučivý výkřik, který byl výkřikem hrůzy a voláním o pomoc, jež splývaly v jedno.

Než stačily uhnout nebo sejít o jediný schod dolů, někdo se řítíl chodbou nad nimi, strašlivě se zmítal, zběsile se řítíl plnou rychlostí, tři kroky po sobě, právě po schodišti, kde stály. Kroky byly lehké a nejisté, ale těsně za nimi se ozval těžší došlap další osoby a zdálo se, že se schodiště otřásá.

Shorthouse a jeho teta se ještě stačili opřít o zeď, když se k nim blížila změť letících kroků a dvě osoby se s co nejmenšími rozestupy řítily plnou rychlostí kolem nich. Do půlnočního ticha prázdné budovy se vrátila dokonalá zvuková smršť.

Oba běžci, pronásledovatel a pronásledovaný, proběhli čistě skrz ně, kde stáli, a už se zaduněním prken dole přijímal nejprve jeden, pak druhý. Přesto neviděli vůbec nic – ani ruku, ani paži, ani obličej, dokonce ani kousek poletujícího oděvu.

Nastala vteřinová pauza. Pak první z nich, ten lehčí, zřejmě ten pronásledovaný, vběhl nejistými kroky do malé místnosti, kterou Shorthouse s tetou právě opustili. Ten těžší ho následoval. Ozval se šramot, dusot a přidušený křik a pak se na schodišti ozvaly kroky jediné osoby, která těžce našlapovala.

Následovalo půlminutové mrtvé ticho a pak se vzduchem rozlehlo burácení. Následovala tupá, nárazová rána v hloubi domu dole, na kamenné podlaze v hale.

Poté zavládlo naprosté ticho. Nic se nepohnulo. Plamen svíčky byl stálý. Po celou dobu byl stálý a vzduch nebyl rušen žádným pohybem. Teta Julie, ochromená hrůzou, aniž by počkala na svého